

CSONTOS JÁNOS

Tárlat*Csoóri Sándor (1930)*

(1)

Áldassál, Föld, hazátlan messzeség,
vértanú-ország, végsőkig magyar.
Szeplős anyaföld, Föld szélhámosa,
gazdátlan ország, fakult sokaság.
Szikár rakpartok, doni tulipánok,
romló ország koronás roncsaléka.
Gyöngéd vértanúk, téglaszeplős város,
megunt körutak kényszerképzete.
Földút emléke, város szökevénye,
hideg parancsuralmi rendszerek.
Agyonénekelt himnusz, szemérmes
diktatúrák, csizmasarkak jövője.

(2)

Tankágyúcsövek dériütöten,
lófogú halál, illatos romok.
Korán elföldelt szeretők,
halál görbülő kése, rangos
senkik, egy porszem rokona,
a halál ivócimborája.

(3)

Valami céltalan, mámoros bűn,
gyönyörű undor, rühes rózsakertek.
Nagyzó liliom, epilepsziás
tündér, golyóálló ölelés.
Égre fölcsapódó női sál,
szemérmük szép rejtkehelye.
Nőnemű, tűznemű, szélnemű:
a mindenség öröme.
Rózsát látázó pünkösöd,
áttüzesedett angyalszeplők.
Hosszú hajú, meleg esők,
kínzó idegháborúk.

(4)

Epesárga rózsák, vak növények,
madár- és felhő-forgalom.
Mohába fulladt köhögés,
a körték zöld köldöke.
Ráncos messzeség, ismerős szél,
csúszómászó éjszaka.
A vihar zsákutcája,
átvilágított jegenyék.

(5)

Iramló beszéd, kocsma-operett.
a felhők Beethoven-haja.
Fésűmuzsikán fölajduló Bartók,
romlás jóslatai, mosoly embriója.

(6)

Álarcos Isten, törvényes ég,
orgyilkos remény, meddő krétapor.
Tolongó arcok, árva Isten,
villanyom fényével átszűrt némajáték.

(7)

Reklámként fölgyulladó planéták,
múzeumokba behurcolt századok.